

Прихована історія сорокового вірша — число двадцять чотири

Єзекіїль, число п'ять

Jeff Pippenger
2026-08-10

Уривком із «Свідчень», том п'ятий, який ми розглядаємо вже впродовж кількох статей, нас повідомлено про видіння храму, дане Єзекіїлеві, Ісаї та Іванові:

«Ці уроки дані нам на користь. Нам потрібно утвердити свою віру в Богові, бо безпосередньо перед нами час, що випробує людські душі. Христос на Оливній горі повторив страшні суди, які мали передувати Його другому приходові: “І почуєте про війни та про воєнні чутки”. “Повстане бо народ на народ, і царство на царство; і будуть голоди, моровиці та землетруси по різних місцях. А все це — початок страждань”. Хоча ці пророцтва частково сповнилися при зруйнуванні Єрусалима, вони мають більш безпосереднє застосування до останніх днів».

Дев'яте ава

Тіша бе-Ав, що єврейською означає «Дев'ятий день місяця Ав», — це юдейський день, що вшановує зруйнування як Першого Храму вавилонянами у 586 році до н. е., так і Другого Храму Титом у 70 році н. е. Обидва зруйнування сталися в одну й ту саму календарну дату — 9-го дня єврейського місяця Ав (що зазвичай припадає на липень або серпень за григоріанським календарем). Коли сестра Вайт співвідносить зруйнування Єрусалима з «часом, що випробує душі людей» в останні дні, вона вказує на два зруйнування, які обидва є ілюстрацією близького прийдешнього недільного закону.

Шістнадцятий вірш одинадцятого розділу книги Даниїла являє той недільний закон і відповідає сорок першому віршу. У книзі Єзекіїля зруйнування Єрусалима використано для ілюстрації відокремлення мудрих і немудрих дів за недільного закону. Єзекіїль був бранцем у Вавилоні, коли його чудесним чином перенесено до Єрусалима, щоб він побачив саме це відокремлення у восьмому — одинадцятому розділах.

І сталося шостого року, шостого місяця, п'ятого дня місяця, коли я сидів у своєму домі, а переді мною сиділи старші Юди, що там зійшла на мене рука Господа Бога. І я глянув, аж ось подоба, ніби вигляд вогню: від вигляду стегон Його і вниз — вогонь, а від стегон Його і вгору — ніби сяйво, як вид бурштину. І простяг Він подобу руки, і взяв мене за пасмо мого волосся; і дух підніс мене між землею та небом, і привів мене в Божих видіннях до Єрусалима, до входу внутрішньої брами, що звернена на північ, де було осіддя боввана ревнощів, що викликає ревності. Єзекіїль 8:1–3.

Чотири розділи — з восьмого по одинадцятий — є описом відокремлення, і сестра Вайт, коментуючи дев'ятий розділ книги Єзекіїля, вказує не лише на те, що це було те саме

запечатання, що й у цьому розділі Об'явлення, але й на те, що Єрусалим уособлює Лаодикійську Церкву адвентистів цього дня останніх днів.

«Ті, хто не відчуває скорботи через власний духовний занепад і не сумує через гріхи інших, залишаться без Божої печаті. Господь дає Своїм посланцям, мужам із нищівною зброєю в руках, такий наказ: “Ідіть за ним через місто й уражайте; нехай око ваше не щадить, і не майте жалю: винищуйте старих і молодих, і дівчат, і малих дітей, і жінок; але не наближайтеся ні до кого, на кому знак; і почніть від Моєї святині. І почали вони від старших, що були перед домом”».

«Тут ми бачимо, що церква — Господня святиня — першою зазнала удару Божого гніву. Старі мужі, ті, кому Бог дав велике світло і хто стояв як охоронці духовних інтересів народу, зрадили довірений їм обов'язок. Вони стали на ту позицію, що нам не слід очікувати чудес і явного виявлення Божої сили, як у колишні дні. Часи змінилися. Ці слова зміцнюють їхнє невір'я, і вони кажуть: Господь не вчинить ані добра, ані зла. Він надто милосердний, щоб судом відвідати Свій народ. Так «мир і безпека» — ось клич людей, які вже ніколи знову не піднесуть свого голосу, мов сурма, щоб показати Божому народові його переступи, а домові Якова — його гріхи. Ці німі пси, що не хотіли гавкати, — саме ті, хто відчує на собі справедливу помсту ображеного Бога. Мужі, дівчата й малі діти — усі гинуть разом.

«Мерзоти, через які вірні зітхали й голосили, були всім тим, що могли розпізнати обмежені людські очі; але незрівнянно тяжчі гріхи, ті, що викликали ревності чистого й святого Бога, залишалися нерозкритими. Великий Дослідник сердець знає кожний гріх, учинений потай робітниками беззаконня. Ці люди доходять до того, що почуваються безпечно у своїх оманах і, через Його довготерпіння, кажуть, що Господь не бачить, а тоді чинять так, ніби Він покинув землю. Але Він викриє їхнє лицемірство і відкриє перед іншими ті гріхи, які вони так старанно приховували.

«Жодна вищість чину, гідності чи світської мудрості, жодне становище на святій посаді не збереже людей від того, щоб пожертвувати принципом, коли їх буде залишено їхнім власним оманливим серцям. Ті, кого вважали достойними й праведними, виявляються ватажками у відступництві та прикладами байдужості й зловживання Божими милостями. Їхнього безбожного шляху Він більше не терпітиме, і в Своїм гніві Він чинить із ними без милосердя.»

«Господь неохоче відступає Своєю присутністю від тих, хто був благословенний великим світлом і хто відчув силу слова, служачи іншим. Колись вони були Його вірними слугами, удостоєними Його присутності та керівництва; але вони відступили від Нього і ввели інших в оману, а тому підпадають під Боже невдоволення». Свідчення, том 5, 211, 212.

Уся книга Єзекіїля розгортається в контексті зруйнування Єрусалима. У свідченні Єзекіїля виразно позначено облогу Навуходоносора, що тривала півтора року, але «безпосередніше застосування» Ісусового застереження в двадцять четвертому розділі Євангелія від Матвія стосується останніх днів. У Єзекіїля ця лінія істини міститься в двадцять четвертому розділі.

15 січня 588 р. до Р. Х.

І знову, дев'ятого року, десятого місяця, десятого дня місяця, було до мене слово Господнє, що говорило: Сину людський, запиши собі назву цього дня, саме цього самого дня: цар Вавилонський цього самого дня став проти Єрусалима. Єзекиїль 24:1, 2.

У цей день, що також установлюється іншими біблійними свідченнями, розпочалася облога, яка тривала вісімнадцять місяців. Слово Господнє, що прийшло до Єзекиїля того дня, складалося з притчі про криваве місто, зображене через киплячий казан, а за тим — великий вогонь. Ця притча виразно являє суд над Єрусалимом, і в тому ж розділі за нею йде оповідь про те, як дружина Єзекиїля була покладена до спочинку від удару, як знамення того, що облога, яка зрештою мала зруйнувати святиню, вже почалася.

І було до мене слово Господнє, що промовляло: Сину людський, ось Я одним ударом відбираю в тебе жадане для очей твоїх; але ти не будеш голосити, і не плакатимеш, і сльози твої не литимуться. Стримай зойк, не справляй жалоби за померлим, пов'яжи на голову свою тюрбан, і взуй взуття своє на ноги твої, і не закривай уст своїх, і хліба людського не їж. І говорив я вранці до народу, а ввечері померла моя дружина; і вранці я вчинив так, як мені було наказано. Єзекиїль 24:15–18.

Тоді люди, що були навколо Єзекиїля, запитали про значення притчі та про смерть його дружини.

І сказав мені народ: Чи не скажеш нам, що означає для нас те, що ти робиш? І я відповів їм: Слово Господнє надійшло до мене, кажучи: Скажи домові Ізраїлевому: Так говорить Господь Бог: Ось, Я оскверню святиню Мою, гордість вашої сили, пожадання ваших очей і те, що жаліє душа ваша; а сини ваші та дочки ваші, яких ви залишили, впадуть від меча. Єзекиїль 24:19–21.

У цьому уривку і жінка Єзекиїля, і святиня названі «пожаданням твоїх очей». Біблійні історики встановлюють, що облога тривала вісімнадцять місяців, тоді як облоги Цестія й Тита тривали чотири роки — від 66-го до 70-го року. Точний відлік часу від першої облоги Цестія до зруйнування становить три з половиною роки, але при застосуванні «включного обчислення», що є найуживанішим способом обрахунку в Біблії, це становить чотири роки. Усвідомлення того, що обидва способи обчислення є правомірними, дає нам змогу бачити як три з половиною роки від Цестія до Тита, так і чотири роки.

Маємо два свідчення про недільний закон у двох зруйнуваннях Єрусалима, і подробиці обох цих історій мають бути застосовані до недільного закону, що незабаром настане, — коли Лаодикія буде вивергнена з уст Господніх. Початок облоги Навуходоносора позначений смертю дружини Єзекиїля. Після її смерті Єзекиїлеві було наказано не виявляти відкритої жалоби, бо він був знаменням для юдеїв, яких мали відвести в полон.

Початок чотирирічного періоду від 66 до 70 року позначений знаменням гідоти спустошення, що було знаком для християн у Єрусалимі втікати.

Отож, коли ви побачите гидоту спустошення, про яку сказано через пророка Даниїла, що стоятиме на святому місці, — хто читає, нехай розуміє, — тоді ті, що в Юдеї, нехай утікають у гори. Матвія 24:15, 16.

Дві облоги, які виразно узгоджуються одна з одною, і обидві облоги містять на початку облоги «знак». Коли Єзекиїль пояснив, що означали смерть його дружини та відсутність жалоби з його боку, він пояснив це, а потім записав:

І буде для вас Єзекиїль знаменням: за всім, що він учинив, і ви чинитимете; і коли це станеться, тоді пізнаєте, що Я — Господь Бог. Єзекиїля 24:24.

Знамення смерті дружини Єзекиїля було ототожненням із близьким знищенням Єрусалима і храму та подальшим полонем у Вавилоні. Знамення гидоти спустошення, про яку говорив Даниїл, було застереженням, щоб уникнути знищення, але обидві облоги мають знамення на початку.

Перед близьким приходом недільного закону відбудеться пророча облога, а смерть дружини Єзекиїля є символом того, що Лаодикійську Церкву адвентистів сьомого дня було цілковито обминено; тоді як Єзекиїль є символом ста сорока чотирьох тисяч і знаком, піднесеним на початку облоги. Єзекиїль є знаменом ста сорока чотирьох тисяч на початку облоги Вавилону, а знаком гидоти спустошення на початку є «знак» Риму. Один знак стосується внутрішнього попередження, а інший — зовнішнього. Безперечно, у 66 році християнам було дано попередження, але попереджувальним знаком був Рим. Знаком у зруйнуванні Вавилону була дружина Єзекиїля. Рим є тим класом, який приймає знамено звіра, а Єзекиїль — знаком тих, хто приймає печать Божу.

Два завершальні періоди

Перша облога тривала вісімнадцять місяців, а друга облога тривала чотири роки. Обидві облоги знаходять своє «безпосередніше» сповнення в останні дні, і обидві облоги безпосередньо пов'язані з пророцтвом про триста дев'яносто один рік і п'ятнадцять днів, викладеним в Об'явленні 9:15.

Початок п'яти місяців з дев'ятого розділу Об'явлення, вірша десятого, включав історію, що позначає тридцятивосьмирічний період, який завершується чотирирічною облогою, пов'язаною з числом тридцять вісім, і виявив піднесення ісламу. Ця чотирирічна облога знаходить свій відповідник в історії, що почалася тоді, коли (п'ять місяців) сто п'ятдесят років завершилися і почалися триста дев'яносто один рік і п'ятнадцять днів. Вона почалася 27 липня 1449 року, і через чотири роки іслам навів на Константинополь облогу, що тривала п'ятдесят п'ять днів і завершилася 29 травня 1453 року.

Коли часове пророцтво, що розпочалося 27 липня 1449 року, завершилося 11 серпня 1844 року, чотири роки руху першого і другого ангелів від 1840 до 1844 року узгодилися з чотирирічною облогою від 1333 до 1337 року, а також із чотирирічним періодом від 1449 до 1453 року. Ці три свідки, що всі безпосередньо належать до тієї самої пророчної лінії, являють собою символічний чотирирічний період, коли рух першого і другого ангелів

1840–1844 років повторюється в історії руху третього ангела. Ці три свідки є прообразом чотирирічної облоги в історії ста сорока чотирьох тисяч. Цей чотирирічний період також зображено облогою Єрусалима в 66 і 70 роках.

Початок чотирирічної облоги, розпочатої Цестієм у 66 році, а потім її завершення Титом у 70 році, утворює символ альфи і символ омеги для періоду в чотири роки. Той самий період також представлений як три з половиною роки, що, своєю чергою, узгоджується з трьома з половиною пророчими роками, протягом яких папський Рим потоптав святиню.

А двір, що поза храмом, залиш осторонь і не мірай його, бо він даний поганам; і святе місто вони топтатимуть сорок і два місяці. І дам Я силу двом Моїм свідкам, і вони пророкуватимуть тисячу двісті шістьдесят днів, зодягнені в веретище. Об'явлення 11:2, 3.

І впадуть вони від вістря меча, і будуть відведені в полон до всіх народів; і Єрусалим буде потоптуваний язичниками, аж поки не сповняться часи язичників. Луки 21:24.

Необхідно зазначити, що я застосовую як «включне», так і «виключне» обчислення до періоду, представленого символом альфи — Цестієм, і до символу омеги — Титом. Це вказує на те, що в одній історії представлені два застосування часу. Ми вже розглядали цей біблійний принцип, коли (багато статей тому) зверталися до часу між відвіданням Ісусом Кесарії Филипової (Панію) та Його сходженням на Гору Переображення. Двоє біблійних авторів зазначають шість днів, а один — вісім днів.

І по шістьох днях Ісус бере Петра, Якова та Івана, брата його, і виводить їх окремо на високу гору. Матвія 17:1.

І по шістьох днях Ісус бере з Собою Петра, і Якова, і Івана, та виводить їх на високу гору самих окремо; і преобразився перед ними. Марка 9:2.

І сталося, що днів через вісім після цих слів Він узяв Петра, Івана та Якова і зійшов на гору помолитися. Луки 9:28.

Зруйнування Єрусалима має «більш безпосереднє» застосування до останніх днів, і це зруйнування засвідчують два свідки, представлені Вавилоном і Римом. Ці два свідки узгоджуються між собою, але подають різні й суттєві пророчі характеристики, щоб посилити істину. Облога Римом (66–70) тривала чотири роки, що також представляє три з половиною роки. Ці три з половиною роки пов'язані з потоптанням святині та війська, здійсненим як язичництвом, так і папізмом. Потоптання папізмом тривало три з половиною символічні роки, як це було прообразно показано буквальними трьома з половиною роками під час облоги Римом.

Та чотирирічна облога також пов'язана з чотирирічними періодами, що стосуються пророчної лінії, яка визначає піднесення ісламу, а потім — піднесення руху спершу першого й другого, а далі й третього ангелів. Від Цестія до Тита перетинається з колесом папського Риму, а також із колесом ісламу. Колесо Риму і три з половиною роки Цестія й Тита перетинаються з трьома з половиною символічними роками папського Риму, таким чином визначаючи дві сутності — язичницький і папський Рим. Колесо ісламу пов'язане з тією

самою історією, якщо розуміти її як чотири роки, але, так само як і у випадку з колесом Риму в тій історії, іслам пов'язаний із другою силою, підпорядкованою колесу ісламу, — а саме адвентизмом. Період трьох з половиною років представляє Рим в обох його фазах, а чотирирічний період представляє іслам і адвентизм. Язичницький і папський Рим не можуть бути пророчо відокремлені один від одного, так само як не можуть бути відокремлені іслам і адвентизм.

Це пророчо вимагає, щоб, коли ми розглядаємо облогу Вавилону, в ілюстрації вісімнадцятимісячної облоги були побачені два розуміння часу. Два відображення часу в облозі, здійсненій Римом, пророчо вимагають двох відображень часу в облозі, здійсненій Навуходоносором. Облогу Навуходоносора тривалістю вісімнадцять місяців також можна розуміти як символ півтора року. Вісімнадцять місяців — це півтора року, а півтора можна виразити як 1,5 року. Облога Навуходоносора була водночас і вісімнадцятьма місяцями, і одним цілим п'ятьма десятими (1,5) року.

Вісімнадцять місяців стосуються сили, що мала потоптати Єрусалим, а 1,5 року стосується ісламу. Пророче колесо обчислення, яке визначає вісімнадцять місяців, визначає Вавилон, а інше пророче колесо обчислення визначає іслам. Ми ще не виклали пояснення того, яким чином приходимо до застосування 1,5 року у зв'язку з ісламом, однак слід зауважити, що два обчислення часу в руйнуванні, принесеному Римом, пов'язані з пророчим колесом Риму (як язичницького, так і папського), а інше обчислення пов'язане з пророчим колесом ісламу. Ці характеристики виявляються як в альфа-, так і в омега-руйнуваннях Єрусалима.

Чотирирічна облога Єрусалима за Цестія і Тита являє собою завершення пророчної лінії, що почалася тридцятивосьмирічним періодом, який завершився чотирирічною облогою, що символізувала піднесення ісламу; і заключний чотирирічний період у тій самій лінії являє собою піднесення знамена ста сорока чотирьох тисяч.

Ми продовжимо розгляд цих питань у наступній статті.